

Az Alföld Képcsarnoka

MISKOLCZY LÁSZLÓ



Hajdúszoboszlón született, 1923-ban. A gimnáziumot és a tanítóképzőt a debreceni kollégiumban végezte el 1943-ban, miközben G. Szabó Kálmán bátorította művészi képességeit. 1943 őszén fölvtették a Képzőművészeti Főiskolára. A háborút szerencsésen átélte s 1945 májusában folytatta főiskolai tanulmányait, továbbra is Szőnyi István mellett, akinek ösztöndíjas tanársegédje lett s maradt még a Főiskola elvégzése – 1949 – után is. 1950–1952-ben műszaki rajzolóként dolgozott, 1952 februárjában pedig a képzőművészeti gimnázium tanárává nevezték ki. Közben – 1950 óta – rendszeresen szerepelt a hazai és külföldi tárlatokon. Egyik képével a moszkvai kiállításon rendkívüli sikert aratott. Ezen kívül Berlin, Prága, Brüsszel, Varsó, Velence, Peking, Kairó stb. láthatta képeit. Az, hogy a fölkészülés éveit Szőnyi mellett tölthette, már jelzi is, hogy ez a mélyen lírai alkatú festő képzőművészetünknek melyik ágához áll közel. Nem tud úgy meghúzni egy vonalat, vagy ecsetvonást, hogy ne telitene meg mélységes érzelmi töltettel. Hangulatfestészet a Miskolczy művészete, méghozzá a legnemesebb magyar művészeti hagyományokhoz csatlakozva. Tehát nem-

csak a Bernáth–Szőnyi vonalhoz, hanem gyakran találva érintkezési pontot Mednyánszky művészetével is, ami annál értékesebb, mert hiszen e nagy magyar művész piktúrája lényegében mai napig is magányos a hazai képzőművészet történetében.

Miskolczy gyakran meríti motívumait szülőföldje alföldi tájairól, Szoboszló utcáiról, kertaljairól, faluvégeiről, izzóan fehérülő házfalairól, de szereti a városi témát is. Mindig egységes szemlélettel ötvözi egybe motívumait. – Első kiállítását a Fényes Adolf tereben rendezte 1956 márciusában, s még az évben Derkovits ösztöndíjat kapott, az 1957-es moszkvai VIT kiállításon pedig ezüstérmet. 1960-ban szerepelt a velencei biennálén, 1961-ben pedig megrendezte második önálló kiállítását ugyancsak a Fényesben. 1963-ban Munkácsy-díjat kapott. – Nem azok közé tartozik, akik futószalagon gyártják a ki nem érlelt képeket. Lassan, elmélyülten, erős önkritikával dolgozik. A színek éltetik képeit, amelyek azt bizonyítják, hogy a művész nemcsak nézni, de látni is tud. S aki megtanult látni, az megtanulta megismerni azt is, amit lát. Ezért fakad mélyről Miskolczy László művészete, ha még oly távol esik is attól a zürzavartól, amit némelyek kizárólagos érvénnyel tartottak „modernnek”, vagy éppen „korszerűnek”.

SZÍJ REZSŐ